

Miketz -Torah

Genesis 41:53-43:15

(53) The seven years of abundance that the land of Egypt enjoyed came to an end, (54) and the seven years of famine set in, just as Joseph had foretold. There was famine in all lands, but throughout the land of Egypt there was bread. (55) And when all the land of Egypt felt the hunger, the people cried out to Pharaoh for bread; and Pharaoh said to all the Egyptians, “Go to Jo-seph; whatever he tells you, you shall do.”— (56) Accordingly, when the famine became severe in the land of Egypt, Joseph laid open all that was within, and rationed out grain to the Egyptians. The famine, however, spread over the whole world. (57) So all the world came to Joseph in Egypt to procure rations, for the famine had become severe throughout the world. (1) When Jacob saw that there were food rations to be had in Egypt, he said to his sons, “Why do you keep looking at one another? (2) Now I hear,” he went on, “that there are rations to be had in Egypt. Go down and procure rations for us there, that we may live and not die.” (3) So ten of

בראשית מ"א:ג-מ"ג:ט"ו

(נג) ותכלינה שבע שגני השבע אשר הנה
בארץ מצרים: (נד) ותחלינה שבע שגני
הרעב לבוא פאשר אמר יוסף ויהי רעב
בכל-הארצות ובכל-ארץ מצרים הנה
לקחם: (נה) ותרעב כל-ארץ מצרים ויצעק
העם אל-פרעה לקחם ויאמר פרעה
לכל-מצרים לכו אלי-יוסף אשר-יאמר
לכם תעשו: (נו) והרעב היה על כל-פני
הארץ ויפתח יוסף את-כל-אשר בהם
וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ
מצרים: (נז) וכל-הארץ באו מצרימה
לשבר אל-יוסף כייחזק הרעב
בכל-הארץ: (א) וירא יעקב כי יש-שבר
במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו:
(ב) ויאמר הנה שמעתי כי יש-שבר
במצרים רדו-שמה ושברו-לנו משם ונתנה
ולא נמות: (ג) וירדו אחי-יוסף עשרה
לשבר בר מצרים: (ד) ואת-בנמינן אחי
יוסף לא-שלח יעקב את-אחיו כי אמר
פן-יקראנו אסון: (ה) ויבאו בני ישראל

Joseph's brothers went down to get grain rations in Egypt; (4) for Jacob did not send Joseph's brother Benjamin with his brothers, since he feared that he might meet with disaster. (5) Thus the sons of Israel were among those who came to procure rations, for the famine extended to the land of Canaan. (6) Now Joseph was the vizier of the land; it was he who dispensed rations to all the people of the land. And Joseph's brothers came and bowed low to him, with their faces to the ground. (7) When Joseph saw his brothers, he recognized them; but he acted like a stranger toward them and spoke harshly to them. He asked them, "Where do you come from?" And they said, "From the land of Canaan, to procure food." (8) For though Joseph recognized his brothers, they did not recognize him. (9) Recalling the dreams that he had dreamed about them, Joseph said to them, "You are spies, you have come to see the land in its nakedness." (10) But they said to him, "No, my lord! Truly, your servants have come to procure food. (11) We are all of us sons of the same man; we are honest men; your servants have never been spies!" (12) And he said to them, "No, you have come to see the land in its nakedness!" (13) And they replied, "We your servants were twelve brothers, sons of a certain man in the land of Canaan; the youngest, however, is now with our father, and one is no more." (14) But Joseph said to them, "It is just as I have told you: You are spies! (15) By this you shall be put to the test: unless your youngest brother comes here, by Pharaoh, you shall not depart from this place! (16) Let one of you go and bring your brother, while the rest of you remain confined, that your words may be put to the test whether there is truth in you. Else, by Pharaoh, you are nothing but spies!" (17) And he confined them in the guardhouse for three days. (18) On the third day Joseph said to them, "Do this and you shall live, for I am a God-fearing man.

לְשֹׁבֵר בְּתוֹךְ הַבָּאִים כִּי־הָיָה הָרָעֵב בְּאֶרֶץ
כְּנָעַן: (ו) וַיֹּסֶף הוּא הַשְּׁלִיט עַל־הָאָרֶץ הוּא
הַמְשַׁבֵּיר לְכָל־עַם הָאָרֶץ וַיָּבֵאוּ אֶת־יֹסֵף
וַיִּשְׁתַּחֲוֶי־לוֹ אַפְּסִים אַרְצָה: (ז) וַיֵּרָא יֹסֵף
אֶת־אֶחָיו וַיִּפְגַּם וַיִּתְנַבֵּר אֲלֵיהֶם וַיִּדְבַּר
אִתָּם קָשׁוֹת וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֵאַיִן בָּאתֶם
וַיֹּאמְרוּ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן לְשֹׁבֵר־אֶכָּל: (ח) וַיִּפְרַח
יֹסֵף אֶת־אֶחָיו וְהֵם לֹא הִכְרָהוּ: (ט) וַיִּזְכֹּר
יֹסֵף אֶת הַחֲלֹמוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם וַיֹּאמֶר
אֲלֵהֶם מְרַגְלִים אַתֶּם לָרְאוֹת אֶת־עֶרְוַת
הָאָרֶץ בָּאתֶם: (י) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לֹא אֲדֹנָי
וַעֲבָדֶיךָ בָּאוּ לְשֹׁבֵר־אֶכָּל: (יא) כִּלְנוּ בְּגִי
אִישׁ־אֶחָד גִּלְחָנוּ בְּנִים אֲנַחְנוּ לֹא־הָיוּ עֲבָדֶיךָ
מְרַגְלִים: (יב) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לֹא כִי־עֶרְוַת
הָאָרֶץ בָּאתֶם לָרְאוֹת: (יג) וַיֹּאמְרוּ שְׂגִים
עֲשׂוּ עֲבָדֶיךָ אֲחִים | אֲנַחְנוּ בְּגִי אִישׁ־אֶחָד
בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְהִנֵּה הַקְּטָן אֶת־אֲבִינוּ הַיּוֹם
וְהָאֶחָד אֵינָנוּ: (יד) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יֹסֵף הוּא
אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם לֵאמֹר מְרַגְלִים אַתֶּם:
(טו) בְּזֹאת תִּבְחָנוּ חַי פְּרַעֲהַ אִם־תִּצְאוּ מִזֶּה
כִּי אִם־בָּבוֹא אֲחִיכֶם הַקְּטָן הַזֶּה: (טז) וְשִׁלְחוּ
מִכֶּם אֶחָד וַיִּקַּח אֶת־אֲחִיכֶם וְאִתָּם הֶאֱסְרוּ
וַיִּבְחָנוּ דְּבַר־יְכֹם הַהֲמַת אִתְּכֶם וְאִם־לֹא חַי
פְּרַעֲהַ כִּי מְרַגְלִים אַתֶּם: (יז) וַיֹּאמֶר אֲתֶם
אֶל־מִשְׁמַר שְׁלֹשֶׁת יָמִים: (יח) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
יֹסֵף בֵּינֵם הַשְּׁלִישִׁי זֹאת עֲשׂוּ וְחַי
אֶת־הָאֱלֹהִים אֲנִי יָרָא: (יט) אִם־כְּנִים אַתֶּם
אֲחִיכֶם אֶחָד יֵאָסֵר בְּבֵית מִשְׁמַרְכֶּם וְאִתָּם
לָכוּ הִבִּיאוּ שָׂבֵר רַעֲבוֹן בְּתִיכֶם: (כ) וְאֶת־אֲחִיכֶם
הַקְּטָן תִּבִּיאוּ אֵלָי וַיֹּאמְרוּ
דְּבַר־יְכֹם וְלֹא תִמּוּתוּ וַיַּעֲשׂוּ־כֵן: (כא)
וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אֶחָיו אָבֵל אֲשֶׁמִּים |
אֲנַחְנוּ עַל־אֲחִינוּ אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ
כִּהְתַּחַנְנוּ אֵלָינוּ וְלֹא שָׁמַעְנוּ עַל־כֵּן בָּאָה
אֵלָינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת: (כב) וַיַּעַן רְאוּבֵן אִתָּם
לֵאמֹר הֲלוֹא אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם | לֵאמֹר
אֶל־תִּסְחָצְאוּ בְּגִלְד וְלֹא שָׁמַעְתֶּם וְגַם־דָּמוֹ
הִנֵּה נִדְרָשׁ: (כג) וְהֵם לֹא יָדְעוּ כִּי שָׁמַע

(19) If you are honest men, let one of you brothers be held in your place of detention, while the rest of you go and take home rations for your starving households; (20) but you must bring me your youngest brother, that your words may be verified and that you may not die.” And they did accordingly. (21) They said to one another, “Alas, we are being punished on account of our brother, because we looked on at his anguish, yet paid no heed as he pleaded with us. That is why this distress has come upon us.” (22) Then Reuben spoke up and said to them, “Did I not tell you, ‘Do no wrong to the boy’? But you paid no heed. Now comes the reckoning for his blood.” (23) They did not know that Joseph understood, for there was an interpreter between him and them. (24) He turned away from them and wept. But he came back to them and spoke to them; and he took Simeon from among them and had him bound before their eyes. (25) Then Joseph gave orders to fill their bags with grain, return each one’s money to his sack, and give them provisions for the journey; and this was done for them. (26) So they loaded their asses with the rations and departed from there. (27) As one of them was opening his sack to give feed to his ass at the night encampment, he saw his money right there at the mouth of his bag. (28) And he said to his brothers, “My money has been returned! It is here in my bag!” Their hearts sank; and, trembling, they turned to one another, saying, “What is this that God has done to us?” (29) When they came to their father Jacob in the land of Canaan, they told him all that had befallen them, saying, (30) “The man who is lord of the land spoke harshly to us and accused us of spying on the land. (31) We said to him, ‘We are honest men; we have never been spies! (32) There were twelve of us brothers, sons by the same father; but one is no more, and the youngest is now with our father in the land of Canaan.’ (33) But the man who is lord of the land said to

יוסף כי המליץ בינתם: (כד) ויטב מעליהם ויגבר וישב אלהם וידבר אלהם ויקח מאתם את-שמעון ויאסר אתו לעיניהם: (כה) ויצו יוסף וימלאו את-פליהם בָרָה ויהשיב כפסיהם איש אל-שקו ולתת להם צדה לגרה ויעש להם כן: (כו) וישאו את-שבָרם על-חמריהם וילכו משם: (כז) ויפתח האחד את-שקו לתת מספוא לחמרו במלון וירא את-כפסו והנה-הוא בפי אמתחתו: (כח) ויאמר אל-אחיו הושב כספי וגם הגה באמתחתי ויצא לכם ויחרדו איש אל-אחיו לאמר מה-זאת עשה אלהים לנו: (כט) ויבאו אל-יעקב אביהם ארצה כנען ויגידו לו את כל-הקרת אתם לאמר: (ל) דָּבַר האיש אדני הארץ אתנו קשות ויתן אתנו כמרגלים את-הארץ: (לא) ונאמר אליו בנים אנחנו לא היינו מרגלים: (לב) שנים-עשר אנחנו אחים בני אבינו האחד איננו והקטן הזים את-אבינו בארץ כנען: (לג) ויאמר אלינו האיש אדני הארץ בזאת אדע כי בנים אתם אחיכם האחד הגיחו אתי ואת-רעבון בתיכם קחו ולכו: (לד) והביאו את-אחיכם הקטן אלי ואדעה כי לא מרגלים אתם כי בנים אתם את-אחיכם אתן לכם ואת-הארץ תסחרו: (לה) ויהי גם מריקים שקיהם והנה-איש צרור-כספו בשקו ויראו את-צרות כפסיהם המה ובאיהם וייראו: (לו) ויאמר אלהם יעקב אביהם אתי שפלתם יוסף איננו ושמעון איננו ואת-בנימין תקחו עלי הניו כלנה: (לז) ויאמר ראובן אל-אביו לאמר את-שגני בני תמית אם-לא אביאנו אליך תנה אתו על-ידי ואני אשיבנו אליך: (לח) ויאמר לא-יבד בני עמכם כי-אחיו מֵת והוא לבדו נשאר וקראוהו אסון בדרך אשר תלכו-כֹּה והורדתם את-שיבתי בניגון שאולה: (א) והרעב כבד בארץ: (ב) ויהי כאשר כלו לאכל את-השֶׁבֶר אשר הביאו

us, 'By this I shall know that you are honest men: leave one of your brothers with me, and take something for your starving households and be off. (34) And bring your youngest brother to me, that I may know that you are not spies but honest men. I will then restore your brother to you, and you shall be free to move about in the land.'" (35) As they were emptying their sacks, there, in each one's sack, was his money-bag! When they and their father saw their money-bags, they were dismayed. (36) Their father Jacob said to them, "It is always me that you bereave: Joseph is no more and Simeon is no more, and now you would take away Benjamin. These things always happen to me!" (37) Then Reuben said to his father, "You may kill my two sons if I do not bring him back to you. Put him in my care, and I will return him to you." (38) But he said, "My son must not go down with you, for his brother is dead and he alone is left. If he meets with disaster on the journey you are taking, you will send my white head down to Sheol in grief." (1) But the famine in the land was severe. (2) And when they had eaten up the rations which they had brought from Egypt, their father said to them, "Go again and procure some food for us." (3) But Judah said to him, "The man warned us, 'Do not let me see your faces unless your brother is with you.' (4) If you will let our brother go with us, we will go down and procure food for you; (5) but if you will not let him go, we will not go down, for the man said to us, 'Do not let me see your faces unless your brother is with you.'" (6) And Israel said, "Why did you serve me so ill as to tell the man that you had another brother?" (7) They replied, "But the man kept asking about us and our family, saying, 'Is your father still living? Have you another brother?' And we answered him accordingly. How were we to know that he would say, 'Bring your brother here'?" (8) Then Judah said to his father Israel, "Send

ממצרים ויאמר אליהם אביהם שבו
שברו-לנו מעט-אכל: (ג) ויאמר אליו
יהודה לאמר העד העד בנו האיש לאמר
לא-תראו פני בלתי אחיכם אתכם: (ד)
אם-יששך משלח את-אחינו אתנו נרדה
ונשברה לה אכל: (ה) ואם-אינך משלח לא
נרד כיהאיש אמר אלינו לא-תראו פני
בלתי אחיכם אתכם: (ו) ויאמר ישראל
למה הרעתם לי להגיד לאיש העוד לכם
אח: (ז) ויאמרו שאל שאל-האיש לנו
ולמודתנו לאמר העוד אחיכם חי הגש
לכם אח ונגד-לו על-פי הדברים האלה
הידוע גדע כי יאמר הורידו את-אחיכם:
(ח) ויאמר יהודה אל-ישראל אביו שלחה
הגער אתי ונקומה ונלכה ונחיה ולא נמות
גם-אנחנו גם-אתה גם-טפנו: (ט) אנכי
אערבנו מזי תבקשנו אם-לא הביאתי
אליה והצגתי לפניה וחתאתי לה
כל-הימים: (י) כי לולא התמהמהנו
כיעתה שכנו זה פעמים: (יא) ויאמר
אלהם ישראל אביהם אמ-ן | אפוא זאת
עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו
לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת
ולט בטינים וסקדים: (יב) ויכסף משנה קחו
בידכם ואת-הכסף המושב בפי אמתחתים
תשיבו בידכם אולי משנה הוא: (יג)
ואת-אחיכם קחו וקומו שובו אל-האיש:
(יד) ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש
ושלח לכם את-אחיכם אחר ואת-בנימין
ואני פאשר שכלתי שכלתי: (טו) ויקחו
האנשים את-המנחה הזאת ומשנה-כסף
לקחו בידם ואת-בנימין ויקמו וירדו מצרים
ביעמדו לפני יוסף:

the boy in my care, and let us be on our way, that we may live and not die—you and we and our children. (9) I myself will be surety for him; you may hold me responsible: if I do not bring him back to you and set him before you, I shall stand guilty before you forever. (10) For we could have been there and back twice if we had not dawdled.” (11) Then their father Israel said to them, “If it must be so, do this: take some of the choice products of the land in your baggage, and carry them down as a gift for the man—some balm and some honey, gum, ladanum, pistachio nuts, and almonds. (12) And take with you double the money, carrying back with you the money that was replaced in the mouths of your bags; perhaps it was a mistake. (13) Take your brother too; and go back at once to the man. (14) And may El Shaddai dispose the man to mercy toward you, that he may release to you your other brother, as well as Benjamin. As for me, if I am to be bereaved, I shall be bereaved.” (15) So the men took that gift, and they took with them double the money, as well as Benjamin. They made their way down to Egypt, where they presented themselves to Joseph.

